

PAKITU

—Ja ho sabem, ja, qu'és un trónera vostè. Diuen que se'n va al llit a les dues...

—Doncs creguin que de bona gana em ficaria al llit a les tres pel meu gust.

MON D'OR MEUBLÉE (Sucursal VERDURA)

Confort modern - Habitacions a 5 pessetes - Calefacció central - Saletes de bany - Telèfon en totes les habitacions - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del Teatre Circol Barcelonès) Barcelona.

¿No ha pensado usted en las delicias que proporciona una

BUENA MAQUINA PARLANTE?

Es el teatro en casa :: Es el baile improvisado :: Es disponer del artista favorito :: Es la juventud que renace Es la alegría :: Es la dicha del hogar

No dude: Cómprela hoy mismo.

:—: Se alegrará :—:

APARATOS PARLANTE

de 50 ps

LA CONDAL

Condic. a. 10%

LAS MIL Y UNA NOCHES

Ultima edició d'aquesta joia literària mundial. Un volum en rústica amb portada a tricromia,

1'50 pessetes

Demandes a

Publicaciones Mundial

Apartat 925 Barbrá 15

MAISON MEUBLEE (Verdura)

Habitacions a 5 ptes. Barbrá 27. Telèfon 3221 A. Barcelona. - Gran confort i saletes de bany - Telèfon privat - Ascensor. - Continuament reformat a la moderna.

Novela Popular Cinematográfica

publica cada setmana, posat en forma de novel·la, l'argument d'una de les millors pel·lícules dels millors protagonistes.

Aquesta setmana publica

Una esposa leal

per Ethel Grey Terry

Compreu-la sempre. Val un ralet

Barrilaires: Compreu el llibre
VODEVILLS PAPITESCOS
d'en Buendia i Gasol.

No més val dos ralets

TEATRE COMIC

Aconteixement: estrena a Espanya
RIC-RIC

Cameleon spectacle per el gran Narcisin

Excursionistes i amics de la buccalica! Compreu el llibre

RECUILL D'ITINERARIS EXCURSIONISTES

OBRERS!! Mireu els aparadors de la Sastreria ESCUDERO

HOSPITAL, 47

BARCELONA

COMPREU SENSE GANES CO QUE SEQUEIX: Trajes Barba, 28 ptes.—Trajes estam, 48.—Trajes patén, 12.—Armillas ríes classes, 1'90.—Pantalon llana hivern, 6'80.—Americana barber, del millor, 10'50.—Jaquetes bar, del millor, 10'50.—Jaquetes cuiner, 10'50.—Pantalon pana, 7'90.—Jaquetes i armilles per a cambrers, davantals, «gorros», abrics home i noi, guants, dapols, granotes, americanes, armilles, trajes nen i variopeces soltes.—A QUALESEVOL PREU. CAL LIQUIDAR LA BOBA FETA PER DEDICAR-SE SOLS A LA DE MIDA :: :: ::

COMPREU
EL

XUT!

HA SORTIT
AVUI

Cap esportiman, per "enragé", que sigui, i que vulgui donar-se-les de sidralista, pot deixar de comprar-lo.

El "non plus
ultra" de la barrila futbolística

15 cèntims.

Redacció i Administració:
Carrer de Barbarà, 15
 Apartat de Correus núm. 925. — Tel. 2753 A
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
 Espanya, trimestre. Ptes. 3.—
 Estranger 4'50
 Pagament a la bestreta
 Dels treballs publicats en són responsables
 els autors. — No es retornen els originals.

LES HORES TONTES

TANMATEIX el Govern es busca una colla de mal-de-caps sense necessitat de cap mena.

Sembla que, deixant de banda l'afer del Marroc, que és d'allò més pelut, el que més preocupa al Directori és trobar hereu.

Els vells partits, de tan vells com eren, l'han acabat de dinyar i malgrat l'haver transcorregut més de nou mesos de les noces matrimoniales, sembla que donya Nació encara no ha infantat. I no serà pas perquè no estigui ben fumada per tots quatre costats, ni perquè al pare li manqui desig de tenir successió.

El més probable és que en lloc d'hereu sigui pubilla, car tots els preparatius són per a rebre una femella que si tot va bé, i si Déu vol, es dirà *Unión Patriótica*; però com que hi ha la temença de que la criatura neixi morta, a la casa dels pares tot són cabòries.

Per més que nosaltres no tenim res de polítiques i en matèria de govern tant s'ens endona naps com cols, per una solà volta anem a fiar-li la cullerada dient al Directori:

—Senyors; no s'encaparrin més: la solució del problema que a vostès tant els amoïna, nosaltres la tenim a la mà; i qui diu a la mà, diu el lli. Aqueixa solució és la dona, i tinguin per segur que si tot ve de què es registra una font de crisi i escassetat d'homes públics, en canvi, de dones públiques n'hi ha més que un foc no cremaria.

A propòsit d'això, nosaltres recordem una arxueleta estrenada ja fa molts anys, que's titulava «Ministerio de estrellas» i que com iniciava el seu nom, era un assaig de govern femení, que va tenir més èxit que els *tratamientos Zendejas*.

Per més que amb l'honradesa que ens caracteritza, ja confessem que la iniciativa no és la nostra, ni llegítima, ni natural, ni tan sols iniciativa, com que des d'ara ens l'afillem, tenim el dret de brindar-la a qui ens dongui la gana. És per aquest motiu que la oferim al Directori amb a remei seguríssim per la salvació del país. I a fi de què els encarregats d'aplicar l'esmentada solució no hagin de rumiar gaire, anem a fer un esboç de govern femellenc, que després de triar i remenar un bon ratet—sobretot remenar,—tenim la seguretat de què no hi ha un millor.

Per la Presidència cercaríem una senyora en-

tenimentada que hagi demostrat sense dubte de cap mena que sap administrar i governar una casa.

Allò que els castellans en diuen una *ama de casa*; car fins ara no hem tingut més que *segundamas* i així hem anat tan malament.

I exposades les condicions en virtut de les quals mereix la nostra preferència, llencem el nom per tots conceptes respectable de donya Brígida Bonacala, sobradament coneguda en el món de la barrila.

Al ministeri de la Guerra hi portaríem una senyora d'aquelles que'n diuen *d'armas tomar*, i en aquest cas ningú millor que la famosa *Donya Antònia*, mare de l'eterna *menor Bella Chelito*, a qui de passada nomenaríem ministre d'Instrucció Pública per lo mo't que ha ensenyat en aquesta vida.

Al ministeri d'Agricultura hi portaríem a la Condesita Zoe, a la Dorita o bé la *Paquita Soviet*, que tanta perícia han demostrat en el cultiu de la patata.

Per Marina, escolliríem a la Florentina Iruña, que sap molt bé de nedar i de guardar la roba: no's pot dir que sigui un pilot, però si una *pilota* i a nosaltres la pilota ens agrada amb deliri.

El ministeri del Treball podria ésser desempenyat per la inconfundible *madame Petit*, en casa de la qual es fan els *treballs* més acurats de Barcelona.

De moment no sabem a qui portaríem al ministeri d'Estat, perquè ens manca trobar una dona d'estat... que resulti interessant.

A Foment hi portaríem una dona que s'ha passat *foment* tota la vida, qual nom ja li direm a l'orella al cap del Govern, quan arribi l'hora.

I creiem que per menar la nau de l'Estat ja n'hi ha prou.

Si fa la idea i el Directori segueix el nostre consell, ens contemtem amb una subsecretaria per cada un de nosaltres. Esperem confiats.

EL SALVADOR

En una reunió d'amics, en Virolet arribà tot trasbalsat.

—Perdonin-me — exclamà. — Acabo de salvar a un que s'ofegava.

Tothom li va fer preguntes.

—Veuran. Passava pel moll, quan veig a una noia que es tirava a l'aigua...

—I... s'hi va tirar?

—No. Vaig córrer a buscar un mariner...

VUITS I NOUS

Els anglesos són molt amics de col·locar rimbombants epitafis damunt les tombes dels seus parents i coneguts. En aquests epitafis s'expressen les qualitats del finat, sos mèrits, i fins la descripció de la seva ocupació habitual.

Va morir a Londres, fa uns quants mesos, un famós rellotger, i els seus amics pagaren la làpida per a sa sepultura, que deia així:

«Aquí jeu en posició horitzontal el cadàver del rellotger S. de T. i U. L'honra fou la molla reial de sa vida i la prudència el regulador de ses accions. Sos moviments foren sàviament regulats i el temor de Déu i el carinyo del pròxim foren sempre la clau del seu procedir. Disposava tan bé del temps, que les hores li transcurrien en una ampla esfera de ventures, fins que se li acabà la corda, a l'edat de 67 anys, amb l'esperança d'aparèixer net de culpes davant del Suprem Regulador del gran rellotge de l'Univers.»

Quan s'hi posen són força humoristes els anglesos.

Ara els turcs no podran agarrar més que una turca. Els obligaran a la monogàmia, *salvo* en els casos de que la dona sigui estèril.

Bé, sí, però, i si la esterilitat és de la part contrària?

Perquè se'n donen casos, i si un fulano turc no serveix per a l'ofici, ha d'ésser sempre la dona la que carregui el mort?

Preguntin a una senyora:

—Senyora: aquella senyora que anava ahir amb vostè era companya seva de col·legi, oi?

I els respondrà infal·liblement:

—En efecte; però ella anava amb les més grans quan jo anava amb les més petites.

Preguntin a una senyora que va amb una nena de 13 ó 14 anys:

—Caram! És filla de vostè?

I respondrà infal·liblement:

—Sí. Em vaig casar molt joveneta.

La dona casada és com la pomera del veí.
Hom roba voluptuosament sos fruits i els saboreja...

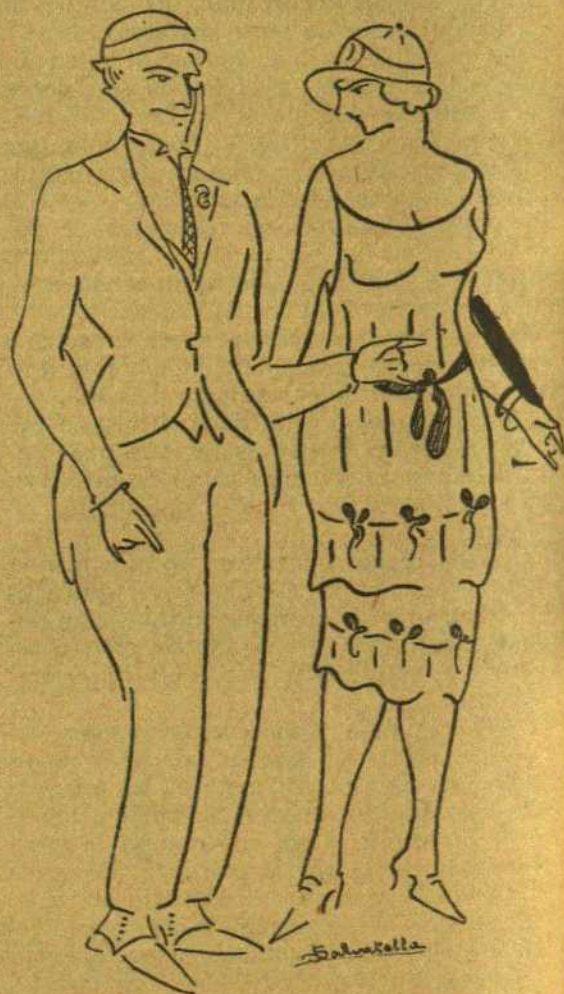
Però deixa al cuidado del seu amo fer viure l'arbre i sostenir-lo.

Llegim en un diari del Nord:

«El conserje del cementerio de Ciriago se ha dirigido en un oficio al alcalde comunicándole la aparición, en aquel sagrado lugar, de muchos zorros, de los que se teme que puedan causar algunos destrozos.»

Això sí que està feo.

¡Ya ni en la paz de los sepulcros creo!

—Per què no vols venir?

—Perquè... hi han coses... que... *vamos!*... que en regiren les sangs!

—Estic enfadada. Tanmateix, me la fa massa grossa, Miquel!
 —Més grossa me la fa vostè a mi, Maria.

NO'S POT DEMANAR MÉS!

Jo conec una donzella
 que em té, temps ha, el cor robat
 i, en canvi, m'ha donat ella
 el seu cor enamorat.
 Sos ulls una blavor tenen
 qu'és de mar i qu'és de cel;
 per allà on miren estenen
 una suau claror d'estel,
 i els seus llavis em corprenen
 amb una dolçor de mel.

Té la seva cabellera
 un daurat de llum de sol;
 cada rínxol, quan s'esvera,
 d'una aureneta té el vol.
 Té un capet! I unes manetes!
 I una cintura! I un cos!
 I un somris! I unes galtetes!
 I uns flaires embaumadós!
 I té...—això és el qu'em fa pena!—
 una mare amb un bastó
 que, més d'un cop, amb l'esquena
 l'he hagut d'amidar jo!!!

MANERES D'ANAR AL CEL

EL senyor Maties era l'home de la grimegia quan estava en companyia dels seus amics, que cada nit es reunien en el cafè d'Orient. Ell sempre tenia la paraula perquè amb els seus xistes i aventures distreia els companys, encara qu'ell era el més vell de la colla.

—Jo tinc seixanta-cinc anys i encara el meu cos és fort i se sent jove, doncs no quedaria en ridícol amb cap dona.

—I com s'ho fa, senyor Maties?—respongué un d'ells.

—Es que jo ja hi vinc acostumat de jove.

—Bé; però el millor dia s'hi quedarà.

—No, no em faria res morir en un moment d'aquests i amb una bona fulana.

I fet i dit. L'endemà en el cafè d'Orient estava reunida la mateixa colla, però hi faltava el senyor Maties. I en aquell mateix moment arribà un de la colla i portà la nova.

—No ho sabeu?

—Què hi ha? Què passa!—tots digueren.

—El senyor Maties és mort.

—Què dius ara!

—Sí; ha mort en un moment d'aquells que ell desitjava.

I un d'ells, plorant-lo, exclamà:

—Pobre senyor.

—Vostès són partidaris del matrimoni i no es casen?

—Veurà, som partidaris del matrimoni perquè ens agraden les senyores casades.

NO ES PODEN FER BROMES

ENTRA un pintor en el quarto de sa esposa, amb un aparell que col·loca damunt d'una taula. Tanca després la porta amb clau; es treu un revòlver i diu a sa muller:

—Prepara't a morir! Ho sé tot...

La dona retrocedeix i en sa cara s'hi pinta l'esglai.

El pintor li acosta l'aparell i apreta un botó.

—Tranquil·litza't, tonta. Necessitava un estudi de cap que expressés la por i t'he fet una instantània.

—De debó? Ai! Quin surt! Em creia que ho sabies tot.

ELS VESTITS DE DONYA SOL

EL senyor marquès de la Trumfa rebé una carta de Mme. Pitets, la cèlebre modista, que deia:

«...Li agrairia moltíssim que convencés a la seva senyora, donya Sol, de que els vestits que ens encarrega estessin més en consonància amb sos anys. Ja no és cap jove i vol vestir com a tal, i està clar, els trajos no li cauen bé i la meua reputació s'en val de menys. Ara mateix ens ha encarregat un vestit color maduixa, curt fins a mitja cama. Fara riure. Li prego que, discretament, sense des-cobrir-me, la convencés... Etc., etc.»

El marquès de la Trumfa trobà que Mme. Pitets tenia raó. Després de rumiar un xic, cri-dà a la seva dona.

—Sol! Escolta.

—Què vols?

—Saps que trobo que em faig vell?

—Sí que te'n fas.

—Res: he decidit vestir com a persona de certa edat. Què et sembla, Sol?

—Que faràs bé.

—Ara, que si tu vesteixes com ara... faré un mal paper!

—Tens raó. Vaig a escriure a la modista perquè modifiqui el vestit que em fa.

El marquès quedà satisfet. La seva martin-gala havia donat resultat.

A l'endemà, Mme. Pitets rebia la següent carta:

«El meu pobre marit s'envelleix. Per a posar-lo en ridícol, modifiqui el vestit que m'ha fet. Escursi'l fins a genoll. Així, quan surti amb ell, semblaré sa filla...»

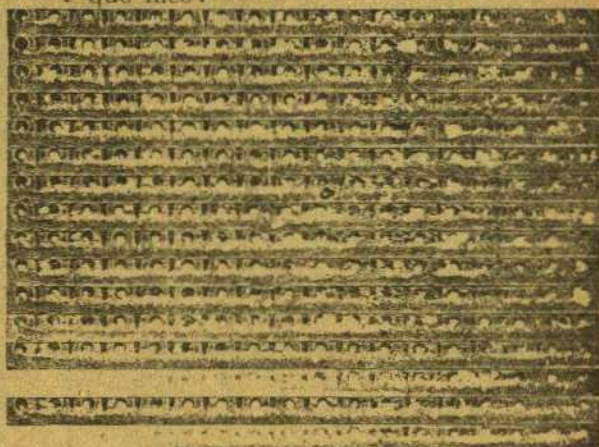
—Si jo sapigués que la seva intenció és recta...
—Completament recta. Se'n pot convèncer si vol...

Roseta, una bellíssima criatura, rossa, esvelta, a qui vaig estimar follament...

—I mai va dir-li?

—Era tan tímid! Un dia volgué l'atzar que ens trobéssim sols a la casa. El papà de la Roseta tingué de sortir. El servei no hi era. Quina turbació la meua! La Roseta semblava preocupada. —Què té?, vaig preguntar-li. —Molt mal de cap. No tinc més remei que pendre aquest remei. — I es treié del pit una ampolleta plena d'un líquid transparent. —Es un droga molt forta. Tres gotes em fan dormir. Sis gotes em provocarien un somni tan fort que ni que en matessin em despertaria. — I va tirar tres gotes en una copa d'aigua. Però abans de pendre-la, digué: «Perdoni'm: abans de pendre-ho i que la son m'agafi, vull mirar si és tancada la porta del pati». — I sortí...

—I què més?

EL NARCÒTIC

La senyora Rosa era ja vella. Tenia 68 anys i vivia sola amb una minyona. Al sentir que aquesta li anunciava la visita d'en Rafel Suqué, el seu cor va sentir un sobresalt i el seu cos va tremolar com fulla d'arbre.

—En Rafel, aquí! D'on surt, ara? Des dels meus anys de joventesa no l'havia vist. Deien que se n'havia anat a Amèrica!

I estigué a punt de no volguer-lo rebre. La trobaria tan vella, tan diferent de quan, cinquanta anys enrera li feia l'amor!

Però el rebé, i al veure davant seu a un home envellit, calb, encorvat pel pes dels anys, es va sentir aliviada. Ell tampoc era aquell.

Parlaren de sa joventut. Sobtadament ell es posà seriós.

—Tinc de fer-li una confessió, senyora Rosa. Per fer-la solament he tornat d'Amèrica.

—Una confessió?

—Sí. Escolti i després jutgi. Un estiu em van convidar a passar uns dies a una finca que un amic dels meus papàs tenia a Cambródon. Vaig anar-hi. Allí vaig conèixer a la

—Avui trobo el sol molt calent.
—Qu'es diu Sol el teu promès?

¿LA MUJER ES MAS COMBUSTIBLE QUE EL HOMBRE?

Para esta encuesta (aunque en cuesta de creerlo) se han recibido 22,647 soluciones.

Daríamos el premio—si no se lo hubiese barrotado a la bascambrilla nuestro redactor de pompas y vanidades fúnebres, señor Regalesia—a la respuesta núm. 6,761, que dice:

«La mujer no es pas más combustible que el hombre, por la razón de que todo dios dice que no es buena ni por quemar.»

Firma un tal Saumot, al que felicitamos efusiva y cordialmente.

Ahora, que no hi estamos conformes. La mujer va de aquello más bien para un pedo de cosas.

Pero esta discusión nos llevaría muy lejos y hoy no podemos movernos de casa.

Es día de recibo.

El amo nos bajará el suyo.

ANIMALADA

Lema: Oh, yes.

El muy pavelo señor Roque Nava Coliflor y su muy caya señora, que sin col es doña Flora, me han dispensado el favor de llevarme a su morada y como aquel que hace nada, me sentaron a su mesa. (Vatua el món que me pesa haber hecho tal badada!)

Yo, aunque soy todo un mano, soy sencillo y campechano y no puedo, vatua l'olla, ver bien la grande cebolla de Coliflor, mi paisano. Al entrar me maravilla una cosa no sencilla:

Lo que es sólo un edificio luce en el frontispicio el cursi nombre de Villa. «Villa Floran». ¿Eh, qué tal?

Y traspasado el umbral veremos un galgo inglés, un cocinero irlandés y un pinche del Senegal.

Es inglesita una Miss que tienen de institutriz, una raspa es vienesa, otra raspa portuguesa, y el portero, de París.

Un lacayo de Pekín, el botones de Berlín, el cochero americano, y es un taül andorrano el que cuida del jardín.

La mesa es otra Babel: Empieza por el mantel, que es de Escocia, ¿casi nada!

Sirven rusa la ensalada, y es austriaco el pastel. Y venga pavo truffé y boullón y consommé entrecots y milanesa, champignons y burgalesa y mucho champán frappé.

No lo pude pas pair. Poco antes de partir interrogué al gran pavelo: —¿Qué hay aquí de verdadero, me lo puede usted decir? Cubrió su faz el rubor y viendo que el gran señor hacía mutis, exclamé: —Del terruño tiene usted tan sólo la Coliflor.

CH. ORIZO

PENSAMIENTO PROFUNDO

(SACADO CON CERCÁ-POZOS)

Si los de Rusia son rusos, los de Prusia serán prusos. Pero si el pruso es prusiano, el ruso será ruso.

ROMPECUELLOS

A ver si caen en esto, que es más peliagudo que el Peloponeso:

¿Qué cosa, cuando más se alarga más corta queda?

Si lo enciertan, pasen por esta Redacción y les felicitaremos con entusiasmo.

GACETILLA

En el Turó se enseñan dos hermanos siameros enganchados por el sagí. El uno tiene 12 años y el otro 23.

Es un caso más raro que hallar un duró.

Don Cosme Rellinás le pegó ayer una morma a don Pablo Tocasón por hablar este mal de los políticos.

Don Cosme tiene padre político. Se comprende que se cabreara.

Se caló ayer fuego en un corral de cabras y se quemaron 222.

He aquí cómo el ganado resultó perdido.

Conocemos a un apotecario que es un fenómeno hasta allí. Hace 23 noches que no duerme.

Esto sí: duerme de día como una soca.

Este año el premio Nobel lo endiñarán a Folch y Torres. Porque hace Nobel-as.

DEL CAPAZO FILOSOFICO

Los huevos ¿en qué se parecen a los escala torres?

Pues en que muchos acaban estrellados.

¿Por qué mi tío divierte tanto a la quitxalla?

Pues, porque como no se ha muerto, ¡es un tío vivo!

Doña Cándida Gabar, a mediodía, ¿por qué resulta impermeable?

Porque... Gabar-dina. (Disimulen: una vez y no más, como Santo Tomás.)

Un toro ¿en qué se parece a una meuca que va al cine?

En que va derecho al bulto.

ANUNCIO

Cocinera, especial en freir la sangre y menear huevos, se ofrece. Sólo tiene el defecto que no puede sufrir estar junto al fogón. Cobrará lo que le den si le dan lo que desen. Razón: Bético, 636 bis.

¿Y una cabra que grite, a uno que pisa una pela de naranja?

En que res-bala.

Y... prou.

—I ara, Joan! No entri mai sense trucar!
—No tingui por, senyoreta. Abans ja miro si està visible.

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES - MUSIC-HALLS - ESPORTS. ETC.. ETC.

BANYES I BANYUTS

Ve't aquí que com sempre passa, diumenge qu'ens havíem fet la idea de veure quelcom als «toros», vam tenir d'aconter-nos amb una gran dosi d'ensopiment per a tots els gustos i una dosi petita de bones intencions per part dels «asos» de tanda, que eren en Lalanda, en «Facultades» i el més alt de tots: en Villalta (parlem d'estatures, no s'espantin). Cada u, de la seva banda, volia fer els possibles per quedar millor que els altres, i no obstant cap va aconseguir-ho. Fou allò de *cuando hay toreros no hay toros*, perquè, encara que semblí estrany, en Pérez Tabernero va endossar-nos un «saldo» de bous que potser sabrien posar aigua al vi, però els pobres havien oblidat per complet les obligacions sagrades de tot brau que s'estimi. Unicament el primer de la tarda s'en recordava una mica; després fins un substitut que sortí d'en Bueno, quart bis de la tarda, feia venir son, només de veure'l.

I clar: els senyors del *traje de luces* aprofitaven l'ocasió que s'els hi presentava per donar la impressió de que si la festa no anava com cal no era d'ells la culpa.

Quan en Lalanda va fer que toquessin els músics, només va començar la festa que ja ens vingué a la memòria el dit aquell de *los gitanos no quieren a sus hijos con buenos principios*; allò ens va donar mala espina i així va resultar, puix apart d'aquest primer terci i de la «faena» que va fer-li després al mateix «toro», el noi dels «mitins» internacionals com si no haguera estat a la plaça.

En «Facultades», el pobret, diuen que està amb molta pena perquè no sap cert el número de punxades que va donar al segon «toro»; com ell no sap comptar més que fins cinquanta, resulta que va quedar-se a meitat del camí: i és que segons ell afirma, vòlia matar al bitxo per l'homeopatia. La gent que no sap d'aquestes coses, cridava qu'era un content i menys mal que al «toro» cinquè li va posar tres parells de «banderillas» com cal, matant-lo d'una estocada bona que li va servir per fer la pau amb el *distinguido*.

En Villalta, amb perdó dels senyors madrilenys, més *maleta* que mai; a part d'aquest petit inconvenient, és quasi segur que faria un gran paper a la plaça si no hi fos el «toro».

No els amoinarem amb la relació de les seves «faenas» perquè al millor vòstès creurien estar llegint *La Vanguardia*; i no és per res, però... *aun hay clases!!*

TITO FLAVIO

FUTBOL

Ja ens tornem a trobar en plena activitat futbolística i els que com jo són futbolistes fins a la mèdula, si no som feliços poc se n'hi falta, i diem poc, perquè un centenar de mils duros no és pas gran cosa.

El «Barça», amb el davanter-centre nou de trineu, un defensa de segona mà amb bon estat i un extrem esquerra apedacat, va produir-nos molt bona impressió.

El «Moravaska Slavia» no és pas un equip de pa sucat

amb oli que afluixi ni arronsi segons les circumstàncies, però com que el «Barça» estava convençut de què en cas de perdre el mullader els negaria d'aigua fins al coll i els tornarien a demanar responsabilitats, varen posar-hi els cinc sentits i guanyaren. Però el segon dia, amb tots els jugadors d'importació i llumaneres de positiu, el ridícol voltava pel camp i hom creia que hi hauria catàstrofe.

L'«Europa» ha vençut netament dues vegades seguides al «Victoria» de Lisboa, sobretot el segon dia, que si els portuguesos arriben a badar una mica, haurien necessitat un tren especial per transportar el cabasset a Lisboa.

El campió del grup B va derrotar als campions d'Espanya, demostrant que *ni son todos los que están ni están todos los que son*.

I per avui prou, que la calor apreta i d'un home conservat n'hi ha per tota la vida.

XAFARDERIES TEATRALS

OFICIALMENT, el calendari teatral ens diu que s'ha acabat l'estiu; però no se'n hin d'aquest calendari, perquè resulta tan «embuster» com el del Pagès, el de l'Ermítà i els que fan els polítics.

Les temporades estiuenques, a base de *bolos* per Lloriu, Santa Perpètua o Gratallops, poden haver-se acabat; però la calor torna a fer de les seves i no fem més que suar.

Malgrat això, els de l'«Apolo», que són més atrevits que un rifeeny, han començat la temporada formal amb una *tropa* ben *perrechada* que ve disposada a conquistar un sac de lloer i un altre sac de «calderillas».

De bones a primeres ens van fer sentir una *Doña Francisquita* i uns *Gavilanes* sense *fenómenos*, que van resultar d'allò més i van omplir el teatre.

El públic es va cansar d'aplaudir a tots els artistes, entre els quals hi descollien la Fuentes, tan bufona com sempre; l'Antonini i la Rodonda, que canten com uns rossinyols; la Trini Avelli, que anirà molt lluny, i en Lluís Calvo, que ja hi ha anat, de lluny; en Manolo Fernández, que de tant que hi va anar-hi, ja en torna; en García Soler, que encara és un baríton de debò, i molts altres que com els soldats de Napoleó porten a la *mochila* el bastó de mariscal.

Ja cal que en Gorgé, que està a punt de començar al «Nuevo», i en Pepet Viñas, que aviat obrirà el «Victoria», es lliguin les espadenyes, perquè estem veient que enguany la lluita serà renyida de debò.

Els de l'«Espanol» se'n diu que comencen el dia 18 amb un vodevil d'en Màntua, que en Bergés qualifica de *molt gros*. Si ho és tant com el pare, ja anirem bé.

L'HOMME DE LA CONXA

CRÒNIQUES CINEGÈTIQUES

O CINQUES, JA QUE TOT VE DE CINE

Està vist que quan arribi la temporada cinegètica barcelonina, quan les nenes sentimentals de l'Eixamplis tornin de Caldetes, Llagostera i demés platges aristocràtiques estiuenques: quan els del «Pathé» (distingits com sempre) facin anar la dependència carregada de panyo, amb un lleteret al pit que digui «On parle français», a més del de «No se admiten propinas», que ja portaven l'any passat; quan tots nosaltres haurem exhaurit la nostra producció sudorífica i tornarem a agafar el vici consuetudinari de la sala fosca, *con o sin*, dues vegades per setmana, aleshores serà quan aquests senyors que amaneixen els programes cínics hi posaran els cinc sentits, el que vol dir que tot anirà molt pitjor que ara, ja que, segons un amic nostre, metge acreditat, totes les coses, perquè surtin bé, s'han de fer sense fixar-s'hi.

I si vostès no s'ho creuen, cal que repassin una mica els cartells dels salons, ara que ningú hi posa cura i es podran convèncer de què, precisament perxò, mai s'han vist juntes tantes bones pel·lícules com aquests dies.

Els dos «Pathé» han donat tota la setmana passada *Otelo*, *el moro de Venècia* i *L'Atlàntida*, que tant l'una com l'altra no necessiten que les recomani ningú: ara

el de la Rambla fa *La eterna llama* i *El domador de salvajes*, coses de menys categoria, però que també valen la pena; el de la Laietana ha tancat després de castigar al públic amb la cèlebre llauna *La isla de los barcos perdidos*.

Al «Salón Cataluña» es defensen amb *reprises* de la marca «Capitolio», molt ben escullides i que tothom troba acceptables; els del «Kursaal» no volen quedar-se endarrerats i apreten que és un content; la setmana passada feien *La rosa de Nueva York*, i s'emportaven la gent com si regalessin la calderilla.

Els del «Coliseum» ja tenen més públic; han pres un acomodador nou.

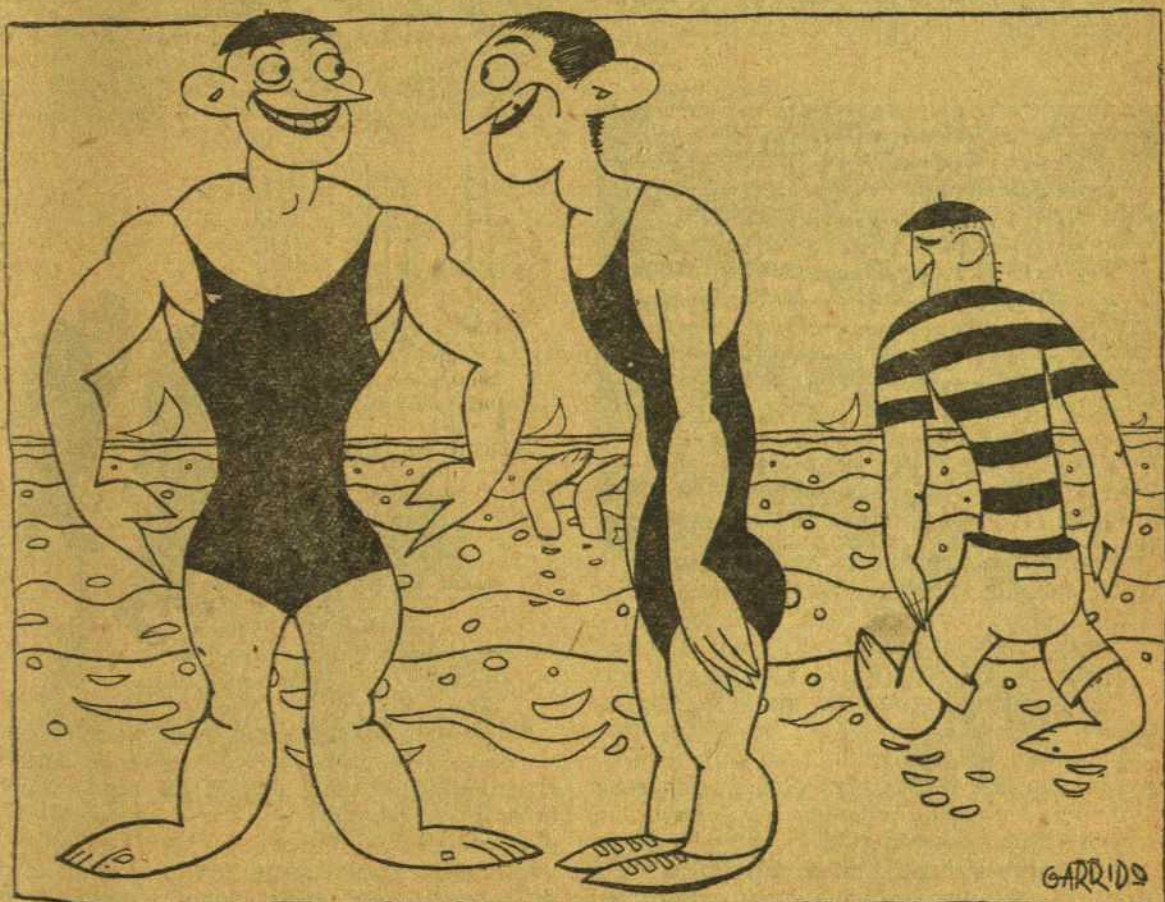
Tots els altres cines de segona categoria van afanant-se amb més o menys fadigues, però tots donant programes molt millors que els de l'hivern. ; *Ese es el mundo Facundo!*...

Perxò el cronista cínic, que no vol ficades de rem ni quedar malament amb ningú, fa mutis amb tota la decència possible.

Ah! se'ns oblidava una gran notícia: està provat que el filharmònic Lizcano no té res que veure amb allò de *las niñas desaparecidas*...

L'ALTRE

Aquest número ha sigut passat per la censura militar

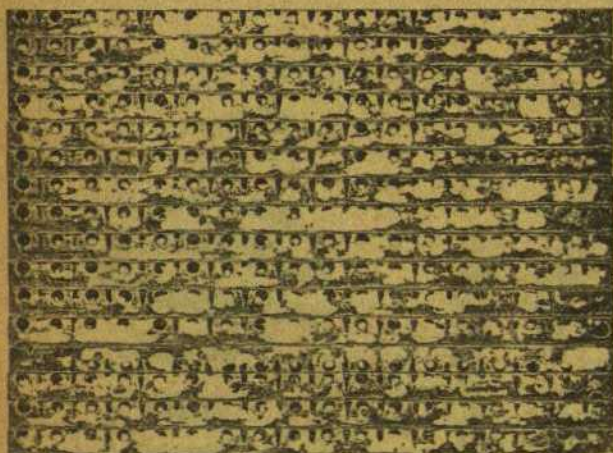

—I quan et casis buscaràs també una dona desenvolupada com tu?

—No, noi. Aquesta amplada de pit fóra lletja en una dona. Les dones han d'ésser estretes.

HISTÒRIA D'UN SENYOR MANIATIC

El senyor Magí era un maniàtic inofensiu. La seva mania consistia en la desinfecció. Tot ho volia pulcre i desinfectat. Sempre deia que preferiria trobar-se isolat en un desert en mig de panteres ferotges, que no pas en un vas d'aigua amb un microbi de les febres o dels encostipats. Si hagués gosat, hauria dormit ficat en una redoma per no respirar altra cosa que oxigen ben pur.

Un dia volgué comprar un gos d'aigua, però es trobà amb un conflicte. Ell l'hauria desitjat d'aigua bullida, però tan bon punt l'animaló arrencava el bull es moria amb gran desesper del senyor Magí. No tingué altre remei que anar-se'n a Vichy i comprar un gos d'aigües minerals.

Cada dematí es rentava la cara amb alcohol de noranta graus. I a la seva dona la obligava a banyar-se amb palo-jabón.

Un dia el pobre senyor Magí tingué la desgràcia de caure de cap a una claveguera. Un empleat de l'Ajuntament dels que's cuiden de la neteja i extermini de les rates es compadí del senyor Magí i baixà a collir-lo. Però no pogué

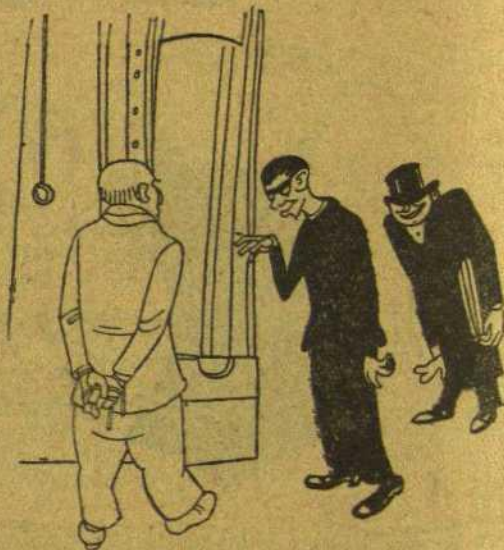
lograr-ho. Quan el senyor Magí va adornar-se de la indumentària del seu salvador i de les porqueries que portava enganxades al seu damunt s'apressà a fugir. L'altre, volent complir amb el seu deure, l'empaità i començà una lluita desesperada. El senyor Magí corria per les clavegueres com un «Metro» a tota velocitat, però el seu perseguidor, més jove i per lo tant més àgil, no va trigar en atansar-lo. Quan el senyor Magí es vegé en poder d'aquell home i calculà els billons de trillons de microbis que li podia encomanar, s'encegà, i, sense reflexionar, es tregué el cortaplumas i l'enfonsà fins al mànec més de cinc vegades seguides al cor del seu salvador.

La Justícia, per més que un advocat defensor provà d'allegar en favor del senyor Magí tots els consells dels Instituts Municipals d'Hygiene i de tots els Congressos Mèdics, haguts i per haver, va condemnar a l'assassí a la guillotina.

El senyor Magí va pujar al cadafal serè i tranquil sense que l'emoció traspués en el seu rostre, però quan vegé el tallant de la guillotina una mica rovellat i usat, no es pogué abstenir de preguntar al butxí:

—Que no ho desinfecteu mai això?

—No val la pena. Pel que serveix!

El senyor Magí es va indignar.

—Com s'entén! Qui sap a qui hi han tallat el cap amb aquesta eina. Demano que la desinfectin de seguida i que es compleixi com a darrera voluntat meva!

...I una vegada la guillotina fou desinfectada, el cap del senyor Magí caigué en rodó mentre una munió de mosquits corrien a beure's la seva sang.

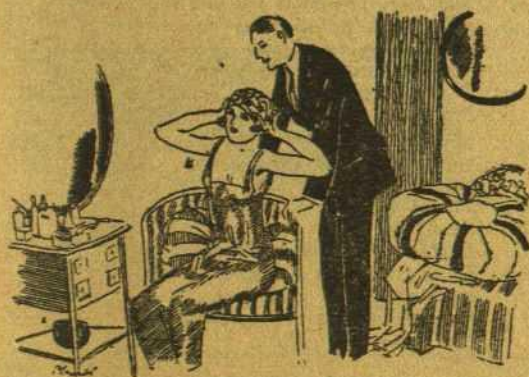
—Vostè, doncs, va enganyar al seu espòs i aquest la va sorprendre.
—Al contrari. Ell em va enganyar, dient que anava de viatge i no marxà.

(De Le Regiment.)

MANCA DE COSTUM

—Com? Ja has tornat a perdre el portamonedes?
—Veuràs... Falta de costum. Abans de casar-me amb tu, guardava els diners a la mitja.

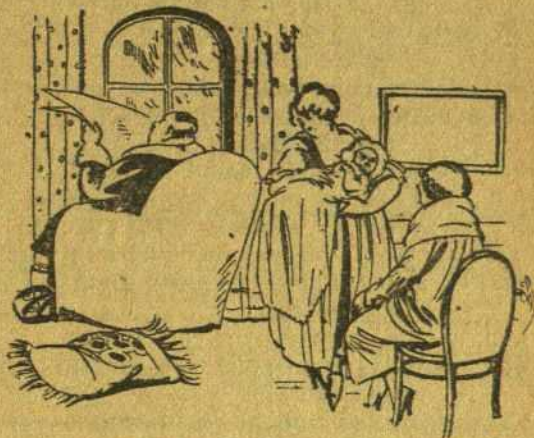
(De Sans Gène.)

—El que m'empipa és que el meu marit deu tornar d'aquí 3 dies.

—Diga-li que ta mare ha arribat avui.

(De Sans Gène.)

—Com s'assembla al seu pare!
—Pst! Que el meu marit podria sentir-te!

(De Sans Gène.)

DESINTERES

Una xicota que es banya en un recó del riu, pregunta a un xicot:

—I què n'has de fer si vindré demà, eh?

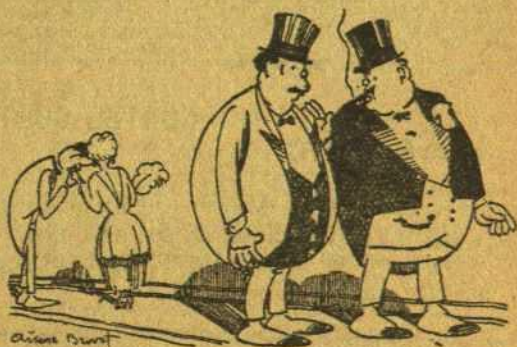
—Es que allà darrera aquells arbres hi ha un senyor que em dona un ral cada vegada que vostè ve i l'avis.

(De Sans Gène.)

RES IMPOSSIBLE

—Res no em serà impossible si vostè m'estima.
—Però ho serà que vostè torni a tenir cabell!

(De Le Rire.)

—La meua dona no he pogut lograr mai que m'estimés.
—No és pas difícil, doncs.

(De Sans Gène.)

DE BARCELONA

ESTANDANTS RAMBLISTES

De la Rambla, en les cadires de lloguer
on hi seu el ciutadà i el foraster,
si us hi fixeu
veureu que, diu molt allí l'estat present
del destí, funest o bo, d'algun client
que en elles seu.

Mireu, aquell artista, amb gran barret
i per corbata, portant de cotonet
quatre retalls;

i en badallar, deixa veure de què són,
ja de mandra, ja de gana, ja de son
aquells badalls.

Cert geperut, assentat també hi veureu
qui diu que, ell, si moltes hores allí seu
és per salut,

demostrant a tots plegats qu'és bastant viu,
doncs, no fa res, i amb l'esquena dreta viu
el geperut.

Mireu, també, com espera cert galant
a una «estrella» d'un petit cafè cantant:
son ideal!

I l'espera, que al cafè no hi pot anar
perquè són molts els efectes a pagar
i no té un ral.

Mireu, un públic funcionari de l'Estat
que un empleu espera, allí, bo i assentat
i ple d'afanys

que ha d'acceptar les almoines dels amics
perquè mitiguen les penes i fatigs,
i els desenganys!

I aquell jove, a la poesia aficionat,
que's trenca el cap, i no troba l'entrellat,
també mireu

quí a l'hora de les brises matinals
va a inspirar-se per barrancs i pedregals
i... res en treu!

I si diu molt el destí d'eixos clients,
el destí de les cadires permanents
a ombra i sol,

brutejades de les coses... dels pardals
i explotades en estar prou servicials
també diu molt.

★ ★ ★

CONTES CURTS

(Per a estalviar paper)

En uns exàmens. La Maria que ha contestat
molt bé, rep les felicitacions de ses amigues.

—Bé; però no té mèrit. En Miquel, el meu
xicot, mentre m'examinava,

—Senyora... per vostè estic torrat. Vol cal-
mar el meu neguit?

—.....?

—Doncs el ministeri de la Governació s'assembla amb
una ampolla de DIDON... en què hi cau la bola!!!

—Veurà, jove. No faig res que el meu marit
no ho sàpiga. Digui-li a n'ell i si hi ve bé...

★ ★ ★

Xafarderies

*** El Diario de Reus publica una poesia (?) d'un se-
nyor, dedicada a un altre senyor, que val més peles que
la casa d'en Milà. Aquí la tenen:

*Me has pedido que te escriba
y lo hago con gran placer;
empezando por decirte
que tiro mano al papel
para empezar a escribirte.*

(No negaran que el començament és caio!)

*Preguntar por la salud
es ya moneda corriente;
voy a ponerme en materia
procurando cosa seria
para poder complacerte.*

(Som-hi, doncs.)

*Empiezo haciendo protesta
de nuestra fina amistad
amistad franca y segura
pues tiempo ha que perdura
con la mayor lealtad.*

(Endavant!)

*En ti encuentro al amigo
de franca cordialidad
que lleva escrito en su vista
con una lumbré exquisita...*

(això de la lumbré és tota una pensada!)

amor y fidelidad

Encanta de tus labios la sonrisa
de tus ojos la cándida mirada
de tu pecho el placido latir,
la dulcisima miel de tu palabra
y tu ideal gracejo en el decir.

(Ole los cuerpos serranos!)

Por esto hoy, de tu amistad gozo
y al decir que ferviente yo te amo;

(ai, ai!; mau!!)

como ama la esposa a su esposo
(Si, vaja: ja hi som!)

con cariño fiel tomo tu mano
y estampo en ella un beso amoroso.»

El autor goza de libertad.

Correspondència

Trifulcas.—Bueno: això, si l'hi han dit, l'han vist ve-
nir. No ens ha passat mai per la gorra.

Un gitano ros.—No està del tot malament. Mirarem
d'aprofitar-ho.

Cul de got.—El ninot no va ni amb rodes. I que és
dolent, Reina santíssima!

Animal de pèl.—Ho traspassem a en Buendia. Ell dirà
el que fa el cas.

Enrigitu.—I doncs, què! Per ventura creu que ar-
roncem?

Ura.—Ho guardarem pel Calendari, que ja està en
preparació. Matinegem, sap?

A. P.—No ens en recordem, però ho mirarem amb
catxassa.

Nano del Ninot.—Uix!!

Nas d'escàndol.—No fa pel nostre tarannà. I és llàs-
tima de debò.

Indio Rosa.—Aquest hivern es portarà molt.

Quefemparats.—Res: que Déu nos en guard d'una
mala temptació!

O. P. Q.—Lladre! Agafeu-lo!

Tocaculans.—L'hi publicarem.

Ignasiel Calent.—Idem, idem.

Esquila-menors.—De cap manera. No ens en fem
responsables. Què vol fer-hi si corre més barra que bit-
llets de mil?

Odon de Mal.—Home, veurà: si ho firma amb totes
les lletres, l'hi publicarem. Fa?

Rei del Suro.—No està d'ullera aquesta vegada.

Tocason.—Conformes. Parlant la gent s'entén.

ORQUESTINA JAZZ-BALLA GATZZ-HAARA

Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 33, 17

TALLERS GRÀFICS COSTA: COMTE DE L'ASALTO, 45

VIAS URINARIAS: IMPUREZAS DE LA SAN- GRE: BASTA DE SUPRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFER- MEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente
por todos los médicos que los conocen
y merecen la absoluta confianza de
todos los que los han usado, pues uná-
nimemente reconocen que en casos
crónicos, difíles y tenaces, tratados
durante mucho tiempo con toda clase
de medicamentos con resultados in-
fines o nulos, mediante los Medicamen-
tos del Doctor Soivre se curaron pronto
y radicalmente de sus enfermedades.
VIAS URINARIAS.—Etenorragia (pur-
gaciones) en todas sus manifestacio-
nes, uretritis, prostatitis, orquitis, cis-
titis, guta militar, etc., del hombre, y
vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis,
cistitis, anisitis, flujo, etc., de la
mujer, por crónicas y rebeldes que
sean, se curan pronto y radicalmente
con los Cápsulas del Doctor Soivre. Los enfermos se curan por sí
solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías,
etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del
médico, y nadie se entera de su enfermedad.—5 PSESTAS CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—Stífilis (avariosis), escemas,
herpes, úlceras varicosas (llagas de las piernas), erupciones
acrocufulosas, eritemas acné, urticarítica, etc., enfermedades
que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la san-
gre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radi-
calmente con las Píldoras Depurativas del Doctor Soivre, que
son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan
regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las
energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en
breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forunculosis,
supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones
en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el
cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo hue-
ras del pasado.—VENTA, 5 PSESTAS FRASCO : : : : :
DEBILIDAD NERVIOSA.—Impotencia (falta de vigor sexual),
poluciones nocturnas, espermatorrea (pérdidas seminales),
consciencia mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vé-
rigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpi-
taciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las mani-
festaciones de la Neurastenia, o agotamiento nervioso, por
crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente
con las GÁJAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRE. Más que un me-
dicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y
todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agota-
dos en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años),
para recuperar íntegramente todas sus funciones y con-
servar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el
vigor sexual propio de la edad.—VENTA, 5 PSESTAS FRASCO.
AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.,
Montcada, 21, Barcelona.—VENTA: Farmacia Segú, Ram-
bla de las Flores, 14; Farmacia Gelart, calle Princesa, 7, y
en las principales farmacias de España, Portugal y América.

CICLOS SANROMA

VOICICLOS SUN

CALCETINES REFORZADOS

para un solo pie, fa-
bricados por encargo.
La ruina de los pastores: Matabres «Rapid». A la primera vegada R.I.P.
LA MUNDIAJ, Espalter, 6.

Molt aviat

¿ ?

D'en Joaquim Belda

SULFURETO CABALLERO

Produce patentat
contra la SAENA (ro-
nya). Sens dany fa desaparèixer la SAENA en 10 minuts.
Descobriu sempre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 45,
Barcelona, i Centres d'Especcios : : : : :
Barcelona, i Centres d'Especcios : : : : :

Mata - Cabres HOLM

en forma líquida

Molt ràpid, molt còmode. No embrut ni taca. Ningú s'adona
del seu ús.—Preu: 1'50 pessetes flascó.

Venda: Farmàcies i Centres d'especcios. Dipòsits: Alegria, 14 i Princesa, 39, farmàcies

—Aguanta'm fort l'escala, que no caigui.
—No tinguis por, que ja la tinc ben dreta.